

slutning fra Landsthingets Side, for at vi strax kunne gaa til Sagens Behandling. Det er jo saare lidet fornøieligt for os, at vi skulle behøve at beskæftige os med et Lovforslag som det foreliggende (Hør! Hør!); men naar den beklagelige Nødvendighed er forhaanden, ser jeg ikke rettere, end at det er vor Pligt at gjøre vor Gjerning saa hurtigt som muligt. Jeg betvivler ikke, at Thinget samtykker i, at vi tage 1ste Behandling nu og forkorte Fristerne for Behandlingen, saaledes som Omstændighederne kræve. (Ophold.) Da Tingen udtaler sig herimod eller forlanger det gjort til Gjenstand for Afstemning, betragter jeg Samtykket som givet, og vi gaa altsaa til 1ste Behandling af den paa Dagsordenen opførte Sag.

Man gif altsaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af den ved Lov af 31te Mai d. N. givne Bevilling.

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Fallesen: Jeg antager ligesom den høitæredede Formand, at det høie Thing ikke med sær Dygt gaar ind paa at stemme for denne Lov. So oftere man i en given Tidsperiode vedtager en midlertidig Finantslov, jo længere komme vi efter min Opfattelse ind paa det Absurdes Omraade; jeg kunde gjerne bruge et stærkere Ord, men jeg vil holde mig til dette. Vi komme ind paa det Absurdes Omraade ved at vedtage den ene midlertidige Finantslov efter den anden. Saavidt jeg mindes, er dette i de sidste 12 Maanedene den 5te midlertidige Finantslov.

En midlertidig Finantslov er et Expedient, som under visse Forhold kan være ret gavnligt. Lader os sætte, at et eller andet meget stort og vanskeligt Spørgsmaal bevæger Sindene, at dette Spørgsmaal har faaet sit Udtryk paa Finantsloven, og at det sker mod Slutningen af en Finantsperiode. Naar man da maatte nøsle Lid til at funde sig eller til at finde en Udvei, da kan det være meget heldigt, at man har det Middel, som man kalder en midlertidig Finantslov. Men et saadant Middel maa man kun tænke sig anvendt hver 5te, 6te eller 7de Mar ved en aldeles særlig Veilighed. Man kan ikke, uden at komme ind paa det af mig nys karakteriserede Omraade, bruge midlertidige Finantslove til sit daglige Brød. Det er overordentlig uheldigt, jeg vil ikke tale om, at det er fuldstændig ikke-europæisk, at der ikke i den hele øvrige Verden eksisterer noget Tilsvarende, at et Land med en konstitutionel Forfatning lever af

de saakaldte midlertidige Finantslove, et Begreb, man jo slet ikke har andetsteds. Disse midlertidige Finantslove have desuden den Ulempe, at de have bidraget særlig til at ødelægge en god forstændig Institution, som Grundloven har fastsat i sin § 53, saavidt jeg husker, nemlig Fællesudvalget. Naar Thinget har sendt sine Medlemmer i et Fællesudvalg angaaende Finantsloven, og de alle have den Bevidsthed: Ja, det gjør ikke Noget, om vi ikke give efter, vi kunne jo altid i nogle Kvarter faae vedtaget en midlertidig Finantslov, saa mangler der et væsentligt Tryk, saa sker der, hvad man jo har set, at Folk sidde der og se paa hinanden og sige aldeles Intet. Det er de Lause her, skjøndt ellers Ordet flyder saa let paa Thinge; her i dette Udvalg er det de Lause; det er Laushedens Udvalg; det er Intetismen man dyrker der, for ikke at sige Nihilismen. Man siger Ingeniing. Bliver der omfider forelagt Ændringsforslag, blive de foreslagte i Laushed, man tager ingen Notits af dem; man tænker, det komme vi nok ud over, vi have den midlertidige Finantslov. Det er en Situation, man ikke kan blive ved at være i, og der er efter min Mening kun et eneste Middel til at komme ud af den, og det er, at Landsthinget i rette Tid — det er altsaa ikke Noget, jeg foreslaar for idag, men for Fremtiden — lader Verden vide: Vi vedtage ikke mere det, man kalder en midlertidig Finantslov. Det er ikke foretværet i Grundloven, det kjendes ikke der, — der er Ingen, der kan kaste den mindste Stykke paa os, fordi vi ikke ville ind paa kunstige Expedienter — vi gjøre det ikke mere, det maa man vide. Ved det næste Fællesudvalg, som vil blive nedsat, — selvfølgelig vil det blive nedsat, thi selv om der kommer en Dødsning, hvad man tør antage, ville Forholdene neppe forandre sig særligt — maa man give de Folk, man sender ind i det, det Mandat at sige til de Herrer i Udvalget: Lad os se at blive enige; thi saa meget er vist, at en midlertidig Finantslov giver Landsthinget ikke. Naar Landsthinget vil holde paa det, og Folk som sagt vide i rette Tid, at det er Alvor, skal det nok vise sig, at man bliver enig i et Fællesudvalg, og bliver man ikke enig, hvad saa? Saa er det ikke Regjeringen, som tager Initiativet til en provisorisk Finantslov, denne af Alle ilde sete provisoriske Finantslov, men dem i Fællesudvalget eller i det af Thingene, som ikke ville strække sig tilstrækkelig langt, som ikke ville give efter, saaledes at der kan blive bragt Enighed tilveie. Da vil Skylden komme til at ligge et Mar maasse paa Landsthinget, et andet paa Folkethinget. Naar man saa, af Mangel paa Enighed, blev tvungen ind paa en provisorisk Finantslov, saa havde den ialtsald det Gode, at man